

ה'תשס"ג ז' אב

יום צ' בכיון 2013

זיכרון לאריאל רוזן צבי

אריאל רוזן צבי ז"ל שגר בילדותו בכפר סבא ובנעוריו בדרך חיפה 5, תל אביב עם הוריו ד"ר דוד רוזן-צבי [רוזנצוויג] ז"ל ואימו טובה תחי שחצתה את המאה, והיא אפילו יודעת את זה. ואחותו רבקה חניכתי בסניף רמת-גן שנשאתי עיני אליה, אבל לא ממש. [כבר אז הייתי רגיש ליחסי כפיפות] היה תלמיד תיכון עירוני ב' [צייטלין], חבר בגרעין נטעים דרום.

רעייתו הגדולה מהחיים, מרים תחי [סמסון, שוודית יאעני] מצאה בגנזיו מכתב מרחל לוי השואל לשלום הקומונרים של הגרעין ומתוך כך נעלה את זכרונו של מי שגדל להיות פרופ' אריאל רוזן צבי שבימים אלה חל יום הזיכרון השבעה עשר שלו.

[אזכרה בקרית שאול ביום שישי, ט"ז בסיון]. אני אשאל את תמי [רעייתני] באיזה שעה. נדמה לי [12].

היה דיקן הפקולטה למשפטים באוניברסיטה תל אביב וכל הרוצה יוכל להשלים פרטים נוספים ומרתקים בויקיפדיה. בין תפקידיו הציבוריים הבולטים היה חבר וועדת שמגר לאחר רצח רבין שחקרה את מחדליה של היחידה לאבטחת אישים אבל לא את הרצח. חבר הוועדה לקביעת שכר חברי הכנסת שמאז לא הפסיק לתפוח.

פרט לעניינים הללו הוא היה נער מקסים. נער-פלא! גינגי אבל לא ממש! נגיד קארט 8. עם קול רווי ורם כדי שאימו שלא שמעה כל כך טוב תשמע אותו בסוג של מבטא הונגרי - סלובקי דהוי. כל אחד והמונולוג שלו.

ישבתי לידו שנתיים בצייטלין בכיתה התורנית-הומנית בספטל אחד. זוכר כל חריטה בשולחן המשותף ובעיקר את כתב ידו הזעיר זעיר על פתקאות העתקה שהכין שעליהן התנוסס בצד ימין בקצת יותר גדול בס"ד. השירים שכתב, הנערות שחזר ושאותן רק ניסיתי ללקט אחר-כך, המסרק בכיס האחורי. תמיד בהיכון. היה אתלט מצוין בריצות קצרות. עם רגל שמאל חזקה מדי שנתנה לו תמיד עודף סחיבה שמאלה. כך גם בחיים.

60 מטר רץ ב- 7.2.

פריק כמוני של [פרופ'] אורי סימון שליט"א. אחר כך ברבות הימים הוא הלך שמאלה ואני ימינה.

כן? יש תאונות!

גררתי אותו מסניף תל אביב לסניף רמת-גן והוא גרר אותנו לבנות של כפר סבא [תנוחם בתיה רייסן] [ברג] [אגסי] תחי, בגרעין כותבים קודם את שם הנעורים]. [שרה קינמוני, אילה ויזל, ברכיה הכי הכי, נו וגילדה המיתולוגית וכמובן אהובת נעוריו דינה כהן [ד"ר גולדברג] תחי. היו לו שם בכפר סבא שישה דודים אנטמן, חקלאים, אחי אימו! כאלה שזופים עם קסקטים, גבוהים וצ'כים [סלובקים] אבל אהבו להגיד צ'כוסלבקיה כי זה יותר יוקרתי ולא סתם הונגרים. מי שלא שמע את אריאל שח עם אימו בהונגרית לא שמע הונגרית מימיו.

עשה טירונות עם הכף כופים, יצא לקומונה עם עוד כעשרה. מקום כהונתו היה בחיפה ושם התחיל עם אחת בשם שלומית. בין הקומונרים המקוואים יוסי מניס יבלי"א שנהיה רקטור בר אילן ויגאל גלזמן שנשאר צדיק. [כמו בשיר : היה היו שני חברים] אחר כך התגייס לגדוד חמישים והיה הפקיד הפלוגתי של אלי"מ יעקב חסדאי שמאוד אהב אותו [לא במובנים של היום]. היה לו האומץ לא לצנוח. האמינו! היה צריך יותר אומץ להגיד לא מאשר להגיד כן. למשל אני צנחתי מרוב פחד! תשאלו את עזריאל! לאריאל היה אומץ ציבורי נדיר. לא אפרט כאן אבל היו לי המון הזדמנויות ללמוד ממנו בנושא ולמעשה אני חושב שאני מחקה אותו כל החיים. כך שאם אני מקלל איזה קצין זה לא אני! זה אריאל !! עכשיו ברצינות ההשפעה שלו עלי הייתה עצומה ומכרעת כמעט כמו של חנוך פלסר. תראו מה יוצא מהשפעות כאלה בסוף.

אחרי הצבא למדנו יחד בשתי אוניברסיטאות ובמקביל אותם המקצועות. וזה נושא לכתיבת רומן או לפחות נובלה, אבל למדנו בסדר עדיפות הפוך : הוא למד משפטים וספרות ואני רק הסתכלתי איך הוא לומד. מרוב שעמום הדבקתי את הגרביים שלי לתקרה בביתו וחיסלתי חביות גלידה. [בגלל האוכל המופלא של אימו יש לי עד עכשיו כרס מתנפחת-אבל לא זאת מהשיר : למה למה!

אריאל נהיה העורך הראשון של עיתון הסטודנטים "בת-קול" שאותו קידם לעיתון הכי פרובוקטיבי במזה"ת. [לפני כמה שנים אשתו ערכה אזכרה לבעלה יחד עם העיתון] גם חיים ברנשטיין כתב בו כמה שורות וכן אדם ברוך ז"ל שכינויו היה אז ברוך רוזניאל. [רוזנבלום] העיתון היה אימת האוניברסיטה והמזרחי. אני הייתי נושא כליו.

נישא בגיל 22 למרים ונולדו להם ארבעה בנים. בהתחלה הם, הזוג גרו למטה וההורים של מרים למעלה אבל אחר-כך התהפך הגלגל. האבא ז"ל של מרים נפטר לפני כשנתיים.

ברבות הימים כשאני נהייתי קיצוני-ימני [לא בכדורגל, שם המשיכו לשחק דמבינסקי (אורי גלעד) וזיגלבוים, זיגי (יעקב שגיב)] הוא נשאר נאמן לסימון ובעימותים היוזמים עלו הטונים וכל פעם שהייתי בא אליו [נשארנו חברים תמיד] היו מתאספים השכנים מרחוב פומבדיתא ונהרדעה ובארי בגלל הצעקות.

אני חושב שפעם הגיע אמבולנס מאיכילוב!

נפטר בדמי ימיו. בהספד שכתבתי בחוברת שהוציאה ישיבת הר עציון שבה למד בנו ישי [פרופי ישי רזין צבין] ושרה למד אריאל כשהיה אבא בשנת השבתון שלו] כתבתי שאריאל בוודאי לא מת וזאת רק מתיחה כמו שלא יכול להיות ששמיל מת וזאת רק עוד אחת מבדיחותיו של שמיל. הם כולם מסבים איתנו כאן, עדיין עלי אדמות וצוחקים מלוא הפה ונותנים כאפה. [צ'אפחה] שתי המילים לא בסלנג של אז, אבל ככה זה מתאים. לתת לכולם פלאסק ונוגרא וטפיחה על השכם. להתראות בזה ובבא.

חבר גרעיני.